

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. Силистра, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: П. Н. Димитров

при участието на секретаря Галина Н. Йовчева
като разглежда докладваното от П. Н. Димитров Търговско дело №
20213400900172 по описа за 2021 година

Предявени са искове правно основание 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ и чл. 86 ЗЗД вр. чл. 84, ал.3 ЗЗД.

Ищецът – Г. Е. Х.; ЕГН: *****, от гр. Силистра, п.к. 7500, ул “Лилия” №43, в качеството му на наследник на Енчо Илиев Х.; ЕГН: *****, чрез: адв. Т. К. Г. личен номер 1700221110, САК, съдебен адрес: ул. „Отец Паисий” № 15 ет. 6; гр. София, п.к. 1303 тел.: 0896 826 117, желае съдът на основание чл. 493а, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 519, ал. 1, т. 1 от КЗ, да осъди ответника по делото Гаранционен фонд (БУЛСТАТ: 121446665), гр. София, ул. „Граф Игнатиев” № 2, ет. 4, да заплати на Г. Е. Х.; ЕГН: ***** от гр. Силистра, ул “Лилия” № 43, сумата от 100 000 (сто хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинените му болки и страдания, поради причинената смърт на баща му: Енчо Илиев Х., която смърт е настъпила като резултат от ПТП от 08.09.2018г.; ведно с лихвата за забава върху уважената част от иска от датата на уведомяването на гаранционния фонд (чл. 429, ал. 3 КЗ- 497 и 558 КЗ)- 22.03.2021г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира направените по делото разноси и адвокатското възнаграждение по силата на чл. 38, ал. 2 от ЗА.

Ответникът - Гаранционния фонд; БУЛСТАТ: 121446665, ул. „Граф Игнатиев” № 2, ет. 4; София, п.к. 1000, чрез надлежно упълномощен процесуален представител изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявените иски претенции. Оспорва се основанийето и размера на претенцията, като се твърди липса на доказателства установяващи твърдения от ищеца механизъм на ПТП. Ответникът се позовава на липсата на влязъл в сила съдебен акт установяващ със задължителната сила на чл. 300 от ГПК, обстоятелствата обуславящи евентуалната вина на извършителя на ПТП, като намира, че представения от ищеца Констативен протокол за ПТП не е писмено доказателство ползващо

се с материалната доказателствена сила на официалните документи. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на загиналия близък на ищеца и оспорва изцяло претенцията за лихва от датата на уведомяването.

Третото лице помагач на страната на ответника - П. И. С., ЕГН: 691111175025, с адрес: гр. Разград, ул. "Васил Априлов" № 22, чрез процесуален представител изразява становище за недоказаност и неоснователност на исковите претенции, като излага подробни съображения в подкрепа на становището си. Оспорва всички твърдени от ищеца обстоятелства касателни предмета на делото включително и твърдения механизъм на ПТП. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ПТП.

Съдът, след като се запозна с материалите по делото прие за установено следното:

На 08.09.2018г. около 10:00ч. на път III-204, км. 4+706 (Разград - Попово), е настъпило ПТП, при което П. И. С., управляващ товарен автомобил марка: „Щаер“ модел: „19С46“ е ДК № РР8772ВК, (собственост на ЕТ "Ивис- Р- Лъчезар Куклев"; ЕИК: 030131393), поради неспазване на правилата за движение, ударил челно друг автомобил марка: „Форд“ модел: „Транзит“, е ДК № СС 4314СВ, управляван от Петър Йорданов Шиков. В резултат от причиненото ПТП са пострадали 18 души, пътуващи в автомобила марка: „Форд“ модел: „Транзит", между които и бащата на ищеца Енчо Илиев Х., който вследствие на удара починал.

По случая с ПТП е образувано Н.О.Х, дело № 296/2019 година по описа на Окръжния съд в гр. Разград, завършило с осъдителна присъда от 23.04.2021г., с която П. И. С. - водачът на товарния автомобил е признат за виновен.

Ищеца приема, че търпените от него вредите са резултат от виновното поведение на водача на т.а. марка: „Щаер“ модел: „19С46“ с ДК № РР8772ВК, управляван от П. И. С. (ЕГН: *****), признат за виновен по Н.О.Х. дело №296/2019 година по описа на Окръжния съд в гр. Разград, приключило с присъда от 23.04.2021г.

Ответникът по делото- Гаранционният фонд- отговаря за вредите, причинени на трети лица, по силата на чл. 519, ал. 1, т. 1, тъй като за товарен автомобил с марка „Щаер“ модел: „19С46“ с ДК № РР8772ВК, нямал сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите, валидна към датата на ПТП, която да покрива отговорността на водача за причинените от него имуществени и неимуществени вреди на трети лица, настъпили във връзка с притежаването и използването на МПС.

Във връзка с причинените му неимуществени вреди от процесното ПТП, на 22.03.2021г. ищецът е предявил претенция пред Гаранционния фонд за изплащане на обезщетение, където е образувана щета № 20210072/ 12.04.2021г., като на 28.06.2021г. Гаранционният фонд е отказал изплащане на обезщетение.

Ето защо по реда на чл. 558, ал. 5 от КЗ, ищеца иницирал настоящото исково производство.

От заключението на вещото лице изготвило назначената от съда САТЕ се установява, че Автобус "Форд Транзит" с рег. № СС 43 14 СВ е бил ТЕХНИЧЕСКИ ИЗПРАВЕН към

момента на настъпване на произшествието. Процесния автобус “Форд Транзит” не е бил оборудван с обезопасителни колани на седалките на пътниците. С обезопасителни колани са били оборудвани само седалката на водача и на седящите до него на предната дясна седалка. При конкретните условия монтирането на седалките е съобразено с разположението на местата в автомобила съгласно изискванията на завода производител. При преустройството на процесния автобус от товарен автомобил монтираните седалки отговарят на изискванията на производителя. Пострадалият Енчо Х. Е. е седял на дясна единична седалка веднага след вратата. Към момента на и по време на пътуването пострадалия Енчо Х. Е. не е бил с поставен предпазен колан.

От заключението на вещото лице медик изготвило назначената от съда СМЕ се установява, че при процесното ПТП е пострадал Енчо Илиев Х., при което са му причинени следните увреждания: тежка мозъчна контузия в областта на ствола и базалните ядра, субарахноидален кръвоизлив, кръвонасядане по меките черепни покривки в ляво теменно, състояние след трепанация на черепа в ляво с евакуация на около 120 мл. вътремозъчен кръвоизлив, двустранна бронхопневмония с абсцедиране, разкъсно - контузна рана в областта на дясна ушна мида, кръвонасядане в областта на ляво рамо, лява гръдна половина и лява поясна област по задните повърхности, разкъсно - контузна рана и ожулване в областта на лява подбедрица. Експертът сочи, че смъртта на Енчо Илиев Х. се дължи на черепно мозъчна травма изразяваща се в тежка мозъчна контузия ангажираща ствола и базалните ядра със субарахноидален и парнехиматозен кръвоизливи. Продължителността на лечението в интензивно отделение поради тежката ЧМТ са благоприятствали развитието на абсцедираща двустранна интерстициална пневмония, задълбочила тъканната и органната исхемия и спомогнала за смъртния изход. Според вещото лице смъртта на Енчо Илиев Х. се дължи безспорно на претърпяната при процесното ПТП тежка ЧМТ. Тежестта и локализацията на травмите по тялото му предполагат придвижване на тялото под формата на свободно инерционно движение от седалката, на която е бил седнал до мястото където е бил намерен след катастрофата, както и нанасяне на удари по тялото му от намиращите се зад него други пътници. Сред травмите описани при огледа и аутопсията не се намират такива, които да са причинени от поставен обезопасителен колан. От заключението сата ясно, че поставен обезопасителен колан би намалил по тежест и брой травмите на Енчо Илиев Х., поради ограничаване хода на инерционното движение на тялото при удара на микробуса в бетонното корито на канавката.

От показанията на разпитаните свидетели се установява, че ищеца и покойният му баща живеели в много близки отношения помежду си, виждали се всяка събота и неделя в селото, в което жимеел покойния. Често се събирали поповод семейни празници, последният от които бил 80 годишния юбилей на Енчо. Свидетелите съобщават, че последният престоял в болнично заведение два или три месеца през, което време ищецът често го навестявал, подкрепял и му осигурявал, каквото е необходимо за болничния престой. Според свидетелите инцидента влошил здравето и на ищеца вследствие преживените тревоги и стрес.

Съдът намира предявените иски за допустими, предвид на това, че са подадени от активно легитимирано лице имащо правен интерес от производството. Липсата на валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ обуславя пасивната процесуална легитимация на ответника да обезщети пострадалите при ПТП лица. Разгледани по същество съдът намира исковите претенции за частично основателни по следните причини:

По изложени по – горе съображения съдът приема за доказани обстоятелствата относно процесното ПТП, неговият механизъм и вината на П. И. С., ЕГН: 69111117502.

Съдът счита, че са налице елементите за формиране на отговорност за непозволено увреждане - действие, вина във формата на непредпазливост, причинна връзка и вреди. Отговорността на Гаранционния фонд е функционално обусловена и по правило тъждествена по обем с отговорността на деликвентата тъй, като липсва валидно застрахователно правоотношение, което ангажира отговорността на ответника по силата на чл. 557, ал. 1, т. 2а, от КЗ.

Спорният въпрос е размерът на дължимото обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди изразяващи се в преживени душевни болки и страдания вследствие смъртта на баща му при процесното ПТП.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, което понятие не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се отчетат от съда при определяне на размера на обезщетението – възрастта на увредения, общественото му положение, /ППВС № 4/1968 год./, включително настъпилите в страната в обществено-икономически план промени в сравнение с момента на настъпване на вредата /Решение № 1599/22.06.2005 год. по гр.д. № 876/2004 год. на ВКС, IV г.о./ и икономическата конюнктура на даден етап от развитието на обществото /Решение № 749/05.12.2008 год. по т.д. № 387/2008г. на ВКС, II т.о. и решение № 124/11.11.2010 год. по т.д. № 708/2009 год. на ВКС, II т.о./, стояща в основата на нарастващите във времето нива на минимално застрахователно покритие за случаите на причинени на трети лица от застрахования неимуществени вреди /решение № 83/06.07.2009 год. по т.д. № 795/2008 год. на ВКС, II т.о./. При определяне на обезщетението се съобразяват характера и тежестта на вредите, тяхното проявление във времето и цялостното неблагоприятното отражение на увреждащото деяние в патримониума на увредените лица.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства се установява, че ищеца е преживял емоционална травма вследствие смъртта на баща си и по настоящем все още търпи негативи вследствие на инцидента.

Съобразявайки възрастта на покойния Енчо Х. и обстоятелството, че те с ищеца са живеели в различни населени места и са се виждали само през почивните дни съдът намира, че претендираната сума от 100000лв. е завишена и като стойност не представлява адекватен паричен еквивалент реално съпоставим с преживените от ищеца неимуществени вреди. По тези съображения ОС намира, че паричния еквивалент на преживените от ищеца болки и

страдания вследствие процесното ПТП е в размер на 50000 /петдесет хиляди/ лева, която сума представлява адекватно обезщетение за причинените му неимуществени вреди.

ОС не споделя ответниковия довод за съпричиняване на вредоносния резултат основан на твърдението, че при инцидента ищецът пътувал без поставен обезопасителен колан. Това становище е обусловено от обстоятелството, че автобусът, в който ищеца е пътувал, като пасажер не е бил оборудван с обезопасителни колани за пътниците, което е служебно известно на съда от други производства с предмет имащ за правопораждащ факт същото ПТП.

По тези съображения съдът приема основни иск за неимуществени вреди за доказан по основание, а по размер за доказан до 50000 /петдесет хиляди/ лева, като за горницата над тази сума искът следва да се отхвърли, като недоказан.

Предвид основателността на основният иск съдът намира и акцесорната претенция за лихви за забава върху уважената част от иска от датата на отказа на гаранционния фонд да изплати обезщетение по извън съдебната претенция на ищеца, а именно от 28.06.2021г. до окончателното изплащане на присъдената главница за основателна.

Предвид изхода на делото, направеното искане и разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 38, ал. 2, и § 2а от ЗА, съдът намира, че следва да осъди ответника да заплати на процесуалния представител на ищеца сумата от 1765 /хиляда седемстотин шестдесет и пет/ лева, определена по реда на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията, към 01.10.2018г., когато е сключен договора за правна защита и съдействие между ищеца и пълномощника му върху присъдената сума по основния иск, и редуцирана съобразно отхвърлената част от исковите претенции.

Предвид изхода на делото, направеното искане и разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК, ищеца следва да заплати на ответника деловодни разноски в размер на 325 /триста двадесет и пет/ лева представляващи юрисконсултско възнаграждение и заплатен депозит за възнаграждение на вещо лице редуцирани съобразно уважената част от исковите претенции.

Предвид изхода на делото и разпоредбата на чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да плати в приход на бюджета на съдебната власт сумата от 2000 /две хиляди/ лева представляващи държавна такса изчислена съобразно цената на уважената част от иска и чл. 1 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по реда на ГПК.

Съгласно чл. 78, ал. 10 от ГПК, разноски за третото лице помагач не се присъждат независимо от изхода на производството.

Водим от гореизложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Гаранционния фонд; БУЛСТАТ: 121446665 ул. „Граф Игнатиев” № 2, ет. 4; София, п.к. 1000, да заплати на Г. Е. Х.; ЕГН: *****, от гр. Силистра, п.к. 7500, ул

“Лилия” №43, в качеството му на наследник на Енчо Илиев Х.; ЕГН: *****, сумата от 50 000 (петдесет хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинените му болки и страдания, поради причинената смърт на баща му Енчо Илиев Х., която смърт е настъпила като резултат от ПТП от 08.09.2018г.; ведно с лихвата за забава върху главницата от 50 000 (петдесет хиляди) лева от 28.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата

ОСЪЖДА Гаранционния фонд; БУЛСТАТ: 121446665 ул. „Граф Игнатиев” № 2, ет. 4; София, п.к. 1000, да заплати на адв. Т. К. Г., личен номер 1700221110, САК, - ул. „Отец Паисий” № 15 ет. 6; гр. София, п.к. 1303, сумата от 1765 /хиляда седемстотин шестдесет и пет/ лева адвокатски хонорар на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 38, ал. 2, и § 2а от ЗА.

ОСЪЖДА Гаранционния фонд; БУЛСТАТ: 121446665 ул. „Граф Игнатиев” № 2, ет. 4; София, п.к. 1000, да заплати в приход на държавния бюджет по сметката на ОС – Силистра 2000 /две хиляди/ лева дължима държавна такса и платено възнаграждение на вещо лице.

ОСЪЖДА Г. Е. Х.; ЕГН: *****, от гр. Силистра, п.к. 7500, ул “Лилия” №43, да заплати на Гаранционния фонд; БУЛСТАТ: 121446665 ул. „Граф Игнатиев” № 2, ет. 4; София, п.к. 1000, 325 /триста двадесет и пет/ лева деловодни разноси за първоинстанционното производство.

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част.

Решението подлежи на обжалване пред апелативен съд - Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Окръжен съд – Силистра: _____